

Prejudiciniai klausimai

- 1) Ar PVM direktyvos ⁽¹⁾ (redakcija, galiojusi iki 2010 m. sausio 1 d.) 55 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad jis skirtas tik tiems paslaugas įsigyjantiems apmokestinamiesiems asmenims, kurie neįregistruoti kaip PVM mokėtojai arba neprivalėjo būti kaip tokie įregistruoti valstybėje narėje, kurios teritorijoje paslaugos fiziškai teikiamos?
- 2) Jeigu atsakymas į pirmąjį klausimą būtų teigiamas, ar nustatant paslaugų teikimo vietą taikytinas tik PVM direktyvos 52 straipsnis?
- 3) Jeigu atsakymas į antrąjį klausimą būtų neigiamas, ar PVM direktyvos (redakcija, kuri galiojo iki 2010 m. sausio 1 d.) 55 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad kai sutartyje numatytas paslaugas įsigyjantis apmokestinamasis asmuo turi PVM mokėtojo kodą arba turėtų jį turėti daugiau nei vienoje valstybėje narėje, būtent jis pats sprendžia, kurį mokesčio mokėtojo kodą nurodyti įsigyjant paslaugas (įskaitant tą atvejį, kai paslaugą įsigyjantis apmokestinamasis asmuo laikomas įsisteigusiu paslaugų fiziško suteikimo vietos valstybėje narėje, tačiau PVM mokėtojo kodą taip pat turi ir kitoje valstybėje narėje)?
- 4) Jeigu atsakymas į trečiąjį klausimą būtų toks, kad paslaugas įsigyjancio asmens teisė rinktis yra neribota, ar PVM direktyvos 55 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad:
 - iki 2009 m. gruodžio 31 d. galima laikyti, kad paslauga suteikta nurodžius tą PVM mokėtojo kodą, kurį pasirinko paslaugas įsigyjantis asmuo, jeigu šis asmuo taip pat yra apmokestinamasis asmuo, įsteigtas (registruotas) ir kitoje valstybėje narėje, o prekės išsiunčiamos arba išgabendamos iš valstybės narės, kurioje fiziškai suteikta paslauga?
 - nustatant paslaugų teikimo vietą įtakos turi ta aplinkybė, kad paslaugą įsigyjantis asmuo yra kitoje valstybėje narėje įsteigtas apmokestinamasis asmuo, kuris galutinius produktus, juos išsiųsdamas arba išgabendamas iš valstybės narės, kurioje paslauga suteikta, tiekia tarpininkui, kuris savo ruožtu perparduoda prekes trečioje Bendrijos valstybėje narėje, kai sutartyje numatytas paslaugas įsigyjantis asmuo tų prekių atgal į savo paties verslo vietą neveža?
- 5) Jeigu paslaugas įsigyjancio asmens pasirinkimo teisė nėra neribota, ar PVM direktyvos (redakcija, kuri galiojo iki 2010 m. sausio 1 d.) 55 straipsnio taikymui įtakos turi:
 - aplinkybės, kuriomis tam tikrų su prekėmis atliekamų darbų gavėjas įsigyja pirmines žaliavas ir jas perduoda tuos darbus atliksiančiam asmeniui;
 - tai, kurioje valstybėje narėje paslaugą įsigyjantis apmokestinamasis asmuo parduoda atlikus minėtus darbus gautus produktus ir kurios valstybės narės mokesčių mokėtojo kodą nurodo;
 - tai, kaip pagrindinės bylos atveju, kad atlikus minėtus darbus gauti produktai, kai jie dar buvo darbų atlikimo vietos šalyje, buvo parduoti kelis kartus įvykdžius eilę sandorių, o po to jie buvo iš tos šalies išgabenti tiesiogiai galutinio pirkėjo adresu?

⁽¹⁾ 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyva 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos, OL L 347, p. 1.

**2014 m. kovo 3 d. Fővárosi Törvényszék (Vengrija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą
byloje *Berlington Hungary Tanácsadó és Szolgáltató Kft. ir kt. prieš Magyar Állam***

(Byla C-98/14)

(2014/C 142/33)

Proceso kalba: vengrų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Fővárosi Törvényszék

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovai: Berlington Hungary Tanácsadó és Szolgáltató Kft., Lixus Szerencsejáték Szervező Kft., Lixus Projekt Szerencsejáték Szervező Kft., Lixus Invest Szerencsejáték Szervező Kft., Megapolis Terminal Szolgáltató Kft.

Atsakovė: Magyar Állam

Prejudiciniai klausimai

Dėl 2011 m. padarytų Azartinių lošimų įstatymo pakeitimų, kuriais nustatytas didesnis mokestis už lošimus:

1. Ar su SESV 56 straipsniu suderinami nediskriminuojantys valstybės narės teisės aktai, pagal kuriuos vieninteliu aktu ir nenumačius pereinamojo laikotarpio nustatytas penkis kartus didesnis tiesioginis mokestis už automatų salonuose eksploatuojamus lošimų automatus, vadinamasis mokestis už lošimus, be to, šis mokestis numatytas procentais, dėl ko apibojama automatų salonus eksploatuojančių azartinių lošimų operatorių veikla?
2. Ar SESV 34 straipsnis gali būti aiškinamas taip, kad į jo taikymo sritį patenka nediskriminuojantys valstybės narės teisės aktai, pagal kuriuos vieninteliu aktu ir nenumačius pereinamojo laikotarpio nustatytas penkis kartus didesnis tiesioginis mokestis už automatų salonuose eksploatuojamus lošimų automatus, vadinamasis mokestis už lošimus, be to, šis mokestis numatytas procentais, dėl ko apibojamas lošimų automatų importas iš Europos Sąjungos teritorijos į Vengriją?
3. Teigiamo atsakymo į pirmąjį ir (arba) antrąjį klausimą atveju, ar valstybė narė gali remtis vien siekiu sureguliuoti biudžeto padėtį atsižvelgiant į SESV 36 straipsnio, 52 straipsnio 1 dalies ir 61 straipsnio taikymo sritį arba bendrojo intereso pagrindų buvimą?
4. Teigiamo atsakymo į pirmąjį ir (arba) antrąjį klausimą atveju, ar, turint omenyje ESS 6 straipsnio 3 dalį, vertinant valstybės narės nustatytus apribojimus ir adaptacijos prie tokios mokesčių teisės nuostatos laikotarpį, reikia atsižvelgti į bendruosius teisės principus?
5. Teigiamo atsakymo į pirmąjį ir (arba) antrąjį klausimą atveju, ar Sprendimas *Brasserie du Pêcheur* (1996 m. kovo 5 d. Sprendimas, sujungtos bylos C-46/93 ir C-48/93) turi būti aiškinamas taip, kad SESV 34 ir 56 straipsnių pažeidimu gali būti pagrįsta valstybės narės deliktinė atsakomybė, remiantis tuo, kad šiomis nuostatomis, dėl jų tiesioginio veikimo, suteikiamos teisės valstybių narių privatiems asmenims?
6. Ar Direktyva 98/34/EB⁽¹⁾ aiškintina taip, kad valstybės narės mokesčių teisės norma, pagal kurią nustatytas penkis kartus didesnis tiesioginis mokestis už automatų salonuose eksploatuojamus lošimų automatus, vadinamasis mokestis už lošimus, be to, šis mokestis numatytas procentais, laikytina „*de facto* techniniu reglamentu“?
7. Teigiamo atsakymo į šeštąjį klausimą atveju, ar valstybės narės privatus asmenys prieš šią valstybę narę nukreiptame ieškinyje gali remtis tuo, kad ši valstybė narė pažeidė Direktyvos 98/34/EB 8 straipsnio 1 dalį ir (arba) 9 straipsnio 1 dalį, jeigu dėl šios valstybės narės pažeidimo kyla jos deliktinė atsakomybė, t. y., ar minėta direktyva suteikiamos teisės privatiems asmenims? Į kokius aspektus turi atsižvelgti nacionalinis teismas, vertindamas, ar atsakovas padarė pakankamai apibrėžtą pažeidimą, ir kokie reikalavimai atlyginti žalą gali būti pagrįsti šiuo pažeidimu?

Dėl 2012 m. padaryto Azartinių lošimų įstatymo pakeitimo, kuriuo uždrausta eksploatuoti lošimo automatus automatų salonuose, leidžiant juos eksploatuoti tik kazino:

1. Ar su SESV 56 straipsniu suderinamas nediskriminuojantis valstybės narės teisės aktas, pagal kurį automatų salonuose nedelsiant uždrausta eksploatuoti lošimų automatus, azartinių lošimų operatoriams nesuteikus pereinamojo arba adaptacijos laikotarpio bei nenumačius tinkamų kompensacijų, ir taip lošimo automatų eksploatavimo monopolis suteiktas kazino?
2. Ar SESV 34 straipsnis aiškintinas taip, kad ši nuostata taip pat reikšminga ir taikytina tuo atveju, kai valstybė narė priima nediskriminuojantį teisės aktą, pagal kurį nors tiesiogiai neuždrausta importuoti lošimo automatų iš Europos Sąjungos teritorijos, šių lošimo automatų naudojimas ir eksploatacija organizuojant azartinius lošimus faktiškai apribota ar uždrausta, šia veikla užsiimantiems atitinkamiems azartinių lošimų operatoriams nesuteikus pereinamojo ar adaptacijos laikotarpį ir nenumačius kompensacijų?
3. Teigiamo atsakymo į pirmąjį ir antrąjį klausimus atveju, į kokius kriterijus turi atsižvelgti nacionalinis teismas, vertindamas, ar, atsižvelgiant į SESV 36 straipsnio, 52 straipsnio 1 dalies ir 61 straipsnio taikymo sritį arba bendrojo intereso pagrindų buvimą, apribojimas buvo būtinas, tinkamas ir proporcingas?

4. Teigiamo atsakymo į pirmąjį ir (arba) antrąjį klausimus atveju, ar turint omenyje ESS 6 straipsnio 3 dalį, vertinant valstybės narės nustatytus apribojimus ir adaptacijos laikotarpį, reikia atsižvelgti į bendruosius teisės principus? Ar vertinant šioje byloje nagrinėjamą apribojimą reikia atsižvelgti į pagrindines teises, kaip antai į nuosavybės teisę ir draudimą atimti nuosavybę už ją neatlyginant, ir, jei reikia, kaip tai padaryti?
5. Teigiamo atsakymo į pirmąjį ir (arba) antrąjį klausimus atveju, ar Sprendimas *Brasserie du Pêcheur* (1996 m. kovo 5 d. Sprendimas, sujungtos bylos C-46/93 ir C-48/93) turi būti aiškinamas taip, kad SESV 34 ir 56 straipsnių pažeidimu gali būti pagrįsta valstybės narės deliktinė atsakomybė, remiantis tuo, kad šiomis nuostatomis, dėl jų tiesioginio veikimo, suteikiamos teisės valstybių narių privatiems asmenims?
6. Ar Direktyva 98/34/EB aiškintina taip, kad valstybės narės teisės norma, pagal kurią nustatyta, kad lošimų automatai eksploatuoti tik kazino, bei uždrausta juos eksploatuoti automatų salonuose, laikytina „kitu reikalavimu“?
7. Teigiamo atsakymo į šeštąjį klausimą atveju, ar valstybės narės privatus asmenys prieš šią valstybę narę nukreiptame ieškinyje gali remtis tuo, kad ši valstybė narė pažeidė Direktyvos 98/34/EB 8 straipsnio 1 dalį ir (arba) 9 straipsnio 1 dalį, jeigu dėl šios valstybės narės pažeidimo kyla jos deliktinė atsakomybė? Į kokius aspektus turi atsižvelgti nacionalinis teismas, vertindamas, ar atsakovas padarė pakankamai apibrėžtą pažeidimą, ir kokie reikalavimai atlyginti žalą gali būti pagrįsti šiuo pažeidimu?
8. Be to, ar taikytinas Bendrijos teisės principas, pagal kurį valstybės narės privalo privatiems asmenims išmokėti kompensacijas už žalą, atsiradusią dėl valstybių narių padarytų Bendrijos teisės pažeidimų taip pat tuo atveju, jei valstybė narė turėtų kompetenciją toje srityje, su kuria susijusi priimtoji teisės norma? Ar nagrinėjamu atveju galima kaip gairėmis vadovautis pagrindinėmis teisėmis ir teisės principais, kildinamais iš valstybėms narėms bendrų konstitucinių tradicijų?

(¹) 1998 m. birželio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 98/34/EB, nustatanti informacijos apie techninius standartus ir reglamentus teikimo tvarką (OL L 204, p. 37; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 20 t., p. 337).

2014 m. kovo 4 d. Vilniaus apygardos administracinio teismo pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje *Bronius Jakutis ir Kretingalės kooperatinė ŽŪB prieš Nacionalinę mokėjimo agentūrą prie Žemės ūkio ministerijos ir Lietuvos valstybę*

(Byla C-103/14)

(2014/C 142/34)

Proceso kalba: lietuvių

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Šalys pagrindinėje byloje

Pareiškėjai: Bronius Jakutis, Kretingalės kooperatinė ŽŪB

Atsakovai: Nacionalinė mokėjimo agentūra prie Žemės ūkio ministerijos, Lietuvos valstybė

Tretieji suinteresuotieji asmenys: Lietuvos Respublikos Vyriausybė, Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerija

Prejudiciniai klausimai

1. Dėl tiesioginių išmokų senosiose ir naujosiose ES valstybėse narėse lygio vertinimo pagal Reglamento Nr. 73/2009 (¹) 10 straipsnio 1 dalį, taikant ją kartu su 7 ir 121 straipsniais:
 - a. Ar Reglamento Nr. 73/2009 7 straipsnio 1 dalies nuostatą, taikant ją kartu su 10 str. 1 dalimi ir 121 straipsniu, reikia aiškinti taip, kad 2012 metais senųjų ES valstybių narių Tiesioginių išmokų, kurios yra didesnės nei 5 000 EUR, lygis yra 90 proc.?
 - b. Jei į pirmą klausimą būtų atsakyta teigiamai, ar tai reiškia, kad 2012 metais Tiesioginių išmokų lygis naujosiose ir senosiose ES valstybėse narėse nėra susilyginęs, remiantis Reglamento Nr. 73/2009 10 straipsnio 1 dalies ir 121 straipsnio nuostatų turiniu ir tikslais?